

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/250/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414211439
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1414211439.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcov: X/ U. T., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, N., X/ V. T., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., X/ R. P., D.. XX.XX.XXXX, H. N. G. XX, XXX XX N., X/ M. U. O., D.. XX.XX.XXXX, H.V. N. Š. XXXX/XX H. XXX XX, X/ L. L. Š., D. XX.XX.XXXX, H. N. N. X, XXX XX N., X/ S. R., D.. XX.XX.XXXX H. N., Č.. A.X. XXX/XX, XXX XX N., X/ A. Ž., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., X/ L. V. Ž., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. XXXX/X, XXX XX N., X/ M. Š., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ L.. R. W., D.. XX.XX.XXXX, H. N. O. XXX/X, XXX XX L., XX/ L. O. O., D.. XX.XX.XXXX, H. N. U. XX, XXXXX N., XX/ F. N., D.. XX.XX.XXXX, H. Z. X, XXX XX N., XX/ O. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ H. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ G. A., D.. XX.XX.XXXX, H. N. N. XXXX/XX, XXX XX G.-Z.W. Ť., XX/ A. A., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ S. O., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ F. S., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. XXX/XX, XXX XX N., XX/ G. Ď., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Na Z. XXXX/XXA, XXXXX Ž., XX/ O. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ L. A. S., D.. XX.XX.XXXX, H. N. A. X/XX, XXX XX C., XX/ M. H., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ W. T., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. XXXX/ X, XXX XX N., XX/ H. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. P. XXX, XXX XX P., XX/ L. W. H., D.. XX.XX.XXXX, H. N. M.. G. XX, XXX XX O., XX/ L. W. C. X, D.. XX.XX.XXXX, H. N. N. XXXX/XX, XXXXX G., XX/ A. R. C., D.. XX.XX.XXXX, H. N. N. XXXX/XX, XXXXX G., XX/ M. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. H. XXX/X, XXXXX N., XX/ O. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. W. XXX/XX, XXX XX N., XX/ Z. Š., D.. XX.XX.XXXX, H. N. W. XXX/XX, XXX XX N., XX/ F.V. Z., D.. XX.XX.XXXX, H. N. D.C. XX, XXX XX N., XX/ L. O. Ž., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ U. S., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ M. S., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ T.I. A., D.. XX.XX.XXXX, H. N. R.D. XX, XXX XX Z., XX/ Z. W., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ M. U., D.. XX.XX.XXXX, H. N. O. N. XXX, XXX XX A., XX/ O. C., D.. XX.XX.XXXX, H. N. A. A. XX, XXX XX N., XX/ O. C., D.. XX.XX.XXXX, H. N. P. XX, XXX XX D. F., XX/ L. L. Č., D.. XX.XX.XXXX, H. N. I. XXXX/XX, XXX XX N., XX/ Ľ. Č., D.. XX.XX.XXXX, H. N. I. XXXX/XX, XXX XX N., XX/ H. D., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ Ľ. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. C. XX/XX, XXX XX Z. B., XX/ O. G. C., D.. XX.XX.XXXX, H. N. G. Y. X, XXX XX D. R., XX/ O.F. C., D.. XX.XX.XXXX, H. N. O.H. XXXX/XX, XXX XX N., XX/ O. Č., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ M. W., D.. XX.XX.XXXX, H. N. O. X, XXX XX N., XX/ S. S., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ M. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX, Z., XX/ R. A., D.. XX.XX.XXXX, H. N. P. XX, XXX XX N., XX/ H. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. M. G. XX, XXX XX, Š., XX/ N. P., D.. XX.XX.XXXX, H. N. M. G. XX, XXX XX, Š., XX/ B. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ O. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. L. C. XXX, XXX XX F., XX/ W. T. C. C., D.. XX.XX.XXXX, H. N. T. N. U. XX V., D. P. U., XX/ L. Z. Z., D.. XX.XX.XXXX, H. N. B. XX, XXX XX N., XX/ Ľ. C., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ O. V.D. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z.Á. X, XXX XX N., XX/ N. A., D.. XX.XX.XXXX H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ M. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ L. N., D.. XX.XX.XXXX H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ O. W. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ O. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. R. XXXX/ XX, XXX XX N., XX/ I. C., D.. XX.XX.XXXX, H. N. N. XX, XXX XX N., XX/ O. S. W., D.. XX.XX.XXXX, H. N. T. G. XXX/XX, XXXXX A., XX/ L. U. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ O. M. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. W. XXXX/XX, XXX XX O., XX/ O. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ L. T. S., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ L. N. S., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ L. L. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. G. X, XXX XX N., XX/ W. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. G. X, XXX XX N., XX/ O. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. U. XX, XX XXX, XX/ Z. Š., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXXXX N., XX/ O. R. H., D.. XX.XX.XXXX, H. N. A. XXX/XX, XXX XX N., XX/ O. W., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X,

XXX XX N., XX/ L.. M. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ C. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ S. H., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ P. U., D.. XX.XX.XXXX, H. N. M. XX, XXX XX N., XX/ A. D., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ O. D., D.. XX.XX.XXXX, H. N. Z. X, XXX XX N., XX/ U. Z., D.. XX.XX.XXXX, H. N. T. Ú. XXXX/XX, XXX XX N., XX/ W., Z..F..P., Z. Z. D. XX, N., L.: XX XXX XXX, R.A. V.: M.. A. T., Z. Z. H. X, N., proti Ž.: M.. O. N., D.. XX.X.XXXX, N. Z. X, XXX XX N., zastúpenému: BUZINGER & PARTNERS s. r. o., so sídlom Námestie Martina Benku 15/6302, Bratislava, IČO: 47 253 401, o zaplatenie 4.110,91 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 20. júna 2019, č.k. 6C/183/2014 - 390, takto

rozhodol:

Odvolaací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, ktorými vyhovel žalobe žalobcov 1/ až 83/ vo veci samej a vyhovel žalobe žalobcu 84/ v časti úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 145,37 eura od 19.7.2013 do zaplatenia m e n í tak, že žalobu zamietla.

Odvolanie žalovaného proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odmieta.

Vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému proti žalobcom 1/ až 83/ náhradu trov konania nepriznáva.

Žalobca 84/ má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20 %.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 20. júna 2019, č.k. 6C/183/2014 - 390 súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom na účet bytového domu na Z. X.. Č.. X S. N., sumu vo výške 2.674,43 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 613,17 eura od 10.3.2018 do zaplatenia, 8 % ročne zo sumy 526,36 eura od 10.3.2018 do zaplatenia, 8,50 % ročne zo sumy 1.179,53 eura od 19.7.2013 do zaplatenia a 8 % ročne zo sumy 355,37 eura od 10.3.2018 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 34,94 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že správca DOMING, s.r.o. a vlastníci bytov a nebytových priestorovo domu na Z. X.. Č.. X, Z.. Č.. XXXX S. N. - W.Ú., uzavreli dňa 28.7.2000 Zmluvu u výkone správy podľa § 8 zákona č. 182/1993 Z. z. Zo zálohového predpisu, vystaveného na meno a priezvisko žalovaného zo dňa 24.10.2007 vyplýva, že od 1.1.2007 bol zálohový predpis vo výške 5.540,- Sk (183,89 eura) a s účinnosťou od 1.11.2007 bol zálohový predpis na byt žalovaného vo výške 5.700,- Sk (189,21 eura). Zo zálohového predpisu, vystaveného na meno a priezvisko žalovaného zo dňa 6.7.2010 vyplýva, že s účinnosťou od 1.7.2010 bol zálohový predpis na byt žalovaného vo výške 6.057,74 Sk (201,08 eura). Z ročného vyúčtovania bytu žalovaného za obdobie 1.1.2010 - 31.12.2010 a prílohy k vyúčtovaniu za rok 2010 vyplýva výška predpísaných záloh vo výške 2.341,74 eura, výška skutočných nákladov vo výške 2.580,56 eura a výška uskutočnených platieb vo výške 1.800,57 eura. Z ročného vyúčtovania bytu žalovaného za obdobie 1.1.2011 - 31.12.2011 a prílohy k vyúčtovaniu za rok 2011 vyplýva výška predpísaných záloh vo výške 2.412,96 eura, výška skutočných nákladov vo výške 2.031,97 eura. Z ročného vyúčtovania bytu žalovaného za obdobie 1.1.2012 - 31.12.2012 a prílohy k vyúčtovaniu za rok 2012 vyplýva výška predpísaných záloh vo výške 2.412,96 eura, výška skutočných nákladov vo výške 2.834,64 eura a výška uskutočnených platieb vo výške 1.655,11 eura. Z ročného vyúčtovania bytu žalovaného za obdobie 1.1.2013 - 31.12.2013 a prílohy k vyúčtovaniu za rok 2013 vyplýva výška predpísaných záloh vo výške 2.635,06 eura, výška skutočných nákladov vo výške 2.633,15 eura a výška uskutočnených platieb vo výške 1.856,10 eura. Listom zo dňa 12.2.2013 správca oznámil žalovanému, že na jeho nedoplatok z ročného vyúčtovania nákladov a úhrad spojených s užívaním bytu za rok 2010 vo výške 238,82 eura (predpísané zálohy vo výške 2.341,74 eura - skutočné náklady vo výške 2.580,56 eura), si zo sumy 1.350,36 eura, pripísanej v prospech účtu vlastníkov bytov dňa 31.12.2012, okrem zápočtov nedoplatkov za roky 2006, 2007, 2008 a 2009, započítava aj sumu 166,82 eura. Z výpisov z bankového účtu č. 2625700380 za obdobie rokov 2010-2013 vyplývajú platby na účet pomenovaný ako Doming-služby a správa domu vo výške 150,04 eura mesačne, a to za obdobie 01/2010, 03/2010, 04/2010, 06/2010, 07/2010, 09/2010, 04/2011, 05/2011, 06/2011, 09/2011, 11/2011, 02/2012/03/2012, 01/2013, 02/2013,

06/2013, 08/2013. Z pripojeného spisu sp. zn. 19C/148/2007 zistil, že išlo o spor medzi DOMING, s.r.o. a žalovaným o zaplatenie nedoplatku z vyúčtovaných nákladov za roky 2004 a 2005. Konanie sa skončilo zastavením konania a žalobca bol zaviazaný nahradiť trovy konania žalovanému (uznesenie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.4.2011). K zastaveniu došlo z dôvodu späťvzatia žaloby s odôvodnením žalobcu, že sporové strany dňa 10.3.2011 uzavreli mimosúdnu dohodu. Z pripojeného spisu sp. zn. 23C/208/2009, vyplýva, že išlo o spor medzi DOMING, s.r.o. a žalovaným o zaplatenie nedoplatku z vyúčtovaných nákladov za roky 2006 a 2007. Konanie sa skončilo zastavením konania a žalobca bol zaviazaný nahradiť trovy konania žalovanému (uznesenie súdu druhej inštancie nadobudlo právoplatnosť dňa 3.2.2014). K zastaveniu došlo z dôvodu späťvzatia žaloby s odôvodnením žalobcu, že k späťvzatiu došlo pre správanie žalovaného. Žalovaný súhlasil so späťvzatím, ale nie s tvrdením žalobcu, že zapríčinil späťvzatie žaloby svojím konaním. Účel vykonanej platby bol podľa žalovaného jednoznačne iný, ako úhrada domnelých pohľadávok žalobcu. Úhradou mienil vyrovnáť dlžnú sumu za 9 mesiacov roka 2012, pričom k takejto argumentácii žalovaného sa priklonil aj odvolací súd. Z pripojeného spisu sp. zn. 22C/22/2012 vyplýva, že išlo o spor medzi DOMING, s.r.o. a žalovaným o zaplatenie nedoplatku z vyúčtovaných nákladov za roky 2008-2010. Konanie sa skončilo zastavením konania a žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania (uznesenie súdu druhej inštancie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.1.2018). K zastaveniu došlo z dôvodu späťvzatia žaloby s odôvodnením žalobcu, že k späťvzatiu došlo pre správanie žalovaného, a teda k zániku podstatnej časti uplatnených pohľadávok. Žalovaný súhlasil so späťvzatím, ale nie s tvrdením žalobcu, že zapríčinil späťvzatie žaloby svojím konaním. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný zaviniel zastavenie konania. Napokon, v konaní sp. zn. 6C/304/2013 išlo o spor medzi Vlastníkmi bytov a nebytových priestorov bytového domu Z. X, N. a žalovaným o zaplatenie nedoplatku z vyúčtovaných nákladov za roky 2010-2012. Konanie sa skončilo zastavením konania a rozhodnutím, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (uznesenie súdu druhej inštancie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.1.2014). K zastaveniu došlo z dôvodu, že žalobcovia, označení ako „Vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu Saratovská 6“, nemajú spôsobilosť byť účastníkmi konania.

3. Na základe takto ustáleného skutkového stavu veci spor posúdil podľa § 147 ods. 1, 2 C.s.p., § 162 ods. 1, 3 C.s.p., § 6 ods. 1, § 8 ods. 1, § 8a ods. 1, 2, § 8b ods. 1, § 9 ods. 7, 8, § 10 ods. 1, 6, § 11 ods. 3 Zákona o vlastníctve bytov, § 18 ods. 4 zákona č. 657/2004 o tepelnej energetike, § 1, § 4 ods. 1, 2, § 7 ods. 4, § 18 ods. 7, 8 súvisiacej vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 240/2016 Z. z., § 100 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, hoci nie v celom rozsahu. V prvom rade považoval za potrebné rozhodnúť o návrhu žalovaného na prerušenie konania. Poukázal na to, že prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p. možno len vtedy, ak dospel súd k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou SR, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Obdobne v súlade so znením článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má každý dotknutý súd právo obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, týkajúcim sa výkladu normy práva Európskej únie, ak to považuje za potrebné na rozhodnutie sporu, o ktorom koná. Vnútroštátny súd môže takisto sám rozhodnúť o správnom výklade práva Európskej únie a použiť ho na ním zistený skutkový stav. Nevidel však dôvod prerušenia konania, pretože dospel k záveru, že právna úprava, ako aj ustálená vnútroštátna rozhodovacia činnosť predstavuje dostatočný podklad na vyslovenie záveru, že prerušiť konanie v otázkach nastolených žalovaným nie je ani účelné a ani potrebné. Ide o subjektívne vnímanie žalovaného ohľadne zásahu do jeho ústavných práv, ku ktorým v konečnom dôsledku ani nedošlo, keďže neumožnil namontovanie pomerových rozdeľovačov tepla vo svojom byte, a teda nebolo porušené jeho právo na nedotknuteľnosť obydlia, či neoprávnený zásah do súkromného a rodinného života. Zároveň treba pripomenúť, že právna úprava odpočtu tepla počíta aj s odmietnutím montáže pomerových rozdeľovačov tepla, kedy sa spotreba určí podľa príslušného vzorca. Vlastník bytu v bytovom dome si zároveň musí byť vedomý, že dodávka a meranie tepla v bytovom dome je nevyhnutne spojená aj s určitou mierou všeobecnej regulácie, na základe ktorej by bolo možné či už odpočítať dodanú teplotu z meradla, ale určiť spotrebu tepla vzorcom. Pripustil, že žalovaný môže potenciálne vnímať aj toto ako zásah do práv vlastníka bytu, avšak negáciou akýchkoľvek snáh o čo najpresnejšie meranie dodaného tepla by na druhej strane spôsobilo nemožnosť reálneho, alebo realite sa čo najviac približujúceho určenia množstva dodaného tepla. Preto súd konanie neprerušil, nakoľko nebol dôvod ani na výklad súladnosti úpravy s Ústavou SR, či európskym právom. Ďalej sa zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie všetkých žalobcov v tomto spore, pričom v tomto smere vychádzal z rozhodnutia odvolacieho súdu, č.k. 8Co/613/2015-119 zo dňa 29.2.2013, kde druhoinštančný súd uviedol, že spoločnosť DOMING, s.r.o. je zákonným zástupcom všetkých vlastníkov bytov a nebytových

priestorov - fyzických osôb, pričom plnomocenstvo na zastupovanie žalobcov (konkrétnych vlastníkov) udelil advokátskej kancelárii práve správca, ako ich zákonný zástupca a súčasne sa správca, ako samostatný žalobca, aj sám nechal zastupovať tou istou advokátskou kanceláriou. Bolo na žalobcoch, či svoj okruh vymedzia tak, že budú v konaní vystupovať aj ako fyzické osoby, ktorých v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. bude zastupovať správca a súčasne ďalším žalobcom bude aj samotný správca, alebo či bude v konaní vystupovať na strane žalobcov iba správca. Nakoľko odvolací súd takýto okruh žalobcov nijako nevytkol, nebol dôvod spochybniť aktívnu legitimáciu žalobcov, a preto vychádzal z toho, že všetci žalobcovia sú v tomto konaní aktívne legitimovaní. Vo vzťahu k meritu veci poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami to ani nebolo sporné, že žalovaný v rozhodnom období (2010-2013) prijímal do bytu č. XX, nachádzajúcom sa na Z. X. Č.. X S. N., plnenia spojené s užívaním bytu, za ktoré mu správca vystavil každoročne vyúčtovanie nákladov. Takéto vyúčtovania sú všeobecne prijímané ako relevantné podklady pre sumarizáciu ročnej spotreby a uhradených platieb, preto súd nezdíela názor žalovaného, že vyúčtovania nemajú žiadnu výpovednú hodnotu, a to iba s odôvodnením, že ich vyhotovil samotný správca. V prípade nesúhlasu môže dotknutý vlastník reklamovať vypracované ročné vyúčtovanie. Rozpor bol vo výške preddavkových platieb, kde žalovaný uviedol, že ich platil vo výške, ktorá mu bola oznámená správcou, pričom správca si ale vo vyúčtovaniach uplatnil vyššie zálohové platby, opierajúc sa o jednotlivé zálohové predpisy. Tu považoval za potrebné uviesť, že aj keď žalovaný platil zálohové platby v menšej výške, ako žiadal správca (pretože údajne nebol informovaný o vyššej sume zálohových platieb), nič to nemení na výsledku ročného vyúčtovania, kde sú podstatné položky „skutočný náklad“ a „výška prijatých platieb“. Nižšie zálohové platby sa v konečnom dôsledku môžu prejavíť iba v prípadnom nedoplatku ročného vyúčtovania, čo ale povinný subjekt nezbavuje povinnosť uhradiť cenu dobratých plnení. Z týchto údajov vychádzal aj pri rozhodovaní o žalobe. Pôvodne žalobcovia žiadali sumu 4.110,91 eura (613,17 + 757,85 + 2.384,52 + 355,37) s príslušenstvom, počítajúcim od 1. júla toho ktorého roka, v ktorom bolo vypracované ročné vyúčtovanie. Súčasne žiadali aj úrok z omeškania zo sumy 779,99 eura za obdobie od 1.7.2011 do 31.12.2012. V konečnom rozhodnutí žalobcom priznal nárok na sumu 2.764,43 eura (613,17 + 526,36 + 1.179,53 + 355,37 eura) s príslušenstvom, pričom túto sumu je žalovaný povinný zaplatiť na účet bytového domu, ktorého majiteľom sú vlastníci bytov v bytovom dome a správca má k tomuto účtu iba dispozičné právo. Sumu 613,17 eura (za rok 2010) priznal tak, ako si ju uplatnili žalobcovia, pričom vychádzal z rozdielu skutočného nákladu vo výške 2.580,56 eura a prijatých platieb vo výške 1.800,57 eura, a túto sumu krátil o sumu 166,82 eura. Aj keď mal ustálené, že „neidentifikovateľná platba“ bola vlastne platbou za 9 mesiacov roka 2012, nemal dôvod neodpočítať sumu 166,82 eura od výsledného vyúčtovania za rok 2010, keďže takto si to uplatnili žalobcovia. Z tejto sumy priznal aj zákonný úrok z omeškania, avšak až od 10.3.2018, keďže nemal preukázané doručenie vyúčtovania ešte pred podaním žaloby. Žalovanému bola žaloba spolu s prílohami (vrátane ročného vyúčtovania za rok 2010) doručená 9.3.2018, čo bol prvý deň po tom, ako sa mal žalovaný možnosť preukázateľne oboznámiť s týmto vyúčtovaním a mal na základe neho plniť. Sumu 526,36 eura (za rok 2011), súd priznal na základe rozdielu skutočného nákladu vo výške 2.558,33 eura a prijatých platieb vo výške 2.031,97 eura. Z tejto sumy priznal aj zákonný úrok z omeškania, rovnako od 10.3.2018, keďže nemal preukázané doručenie vyúčtovania žalovanému pred podaním žaloby. Žalovanému bola žaloba spolu s prílohami (vrátane ročného vyúčtovania za rok 2011) doručená 9.3.2018, čo bol prvý deň po tom, ako sa mal žalovaný možnosť preukázateľne oboznámiť s týmto vyúčtovaním a mal na základe neho plniť. Sumu 1.179,53 eura (za rok 2012) žalobcom priznal na základe rozdielu skutočného nákladu vo výške 2.834,54 eura a prijatých platieb vo výške 1.655,11 eura. Z tejto sumy taktiež priznal aj zákonný úrok z omeškania od 19.7.2013, nakoľko ročné vyúčtovanie bolo správcovi, ako neprevzaté v odbernej lehote, vrátené dňa 19.6.2013, pričom márnym uplynutím 30-dňovej lehoty na plnenie sa žalovaný dostal do omeškania od 19.7.2013. Sumu 355,37 eura (za rok 2013) priznal v takej výške, ako si uplatnili žalobcovia. Rozdiel skutočného nákladu vo výške 2.633,15 eura a prijatých platieb vo výške 1.856,10 eura je vo výške 777,05 eura, ale nakoľko žalobcovia žiadali nižšiu sumu, nemohol rozhodnúť nad rámec žalobného návrhu (ultra petitum). Zo sumy 355,37 eura priznal aj zákonný úrok z omeškania, rovnako od 10.3.2018, keďže nemal preukázané doručenie vyúčtovania žalovanému pred podaním žaloby. Žalovanému bola žaloba spolu s prílohami (vrátane ročného vyúčtovania za rok 2011) doručená 9.3.2018, čo bol prvý deň po tom, ako sa mal žalovaný možnosť preukázateľne oboznámiť s týmto vyúčtovaním a mal na základe neho plniť. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol, nakoľko nebola z vyššie uvedených príčin dôvodná. K otázke vzájomnej žaloby prednesenej žalovaným uviedol, že táto by bolo predmetom konania iba vtedy, ak by sa žiadalo viac, ako je pôvodná žalovaná suma. Nakoľko však žalovaný vzájomnou žalobou uplatnil sumu 234,44 eura, toto jeho podanie vyhodnotil ako obranu proti žalobe, a preto o tom nerozhodol samotným výrokom rozsudku, ale sa s touto

skutočnosťou vysporiadal iba v jeho odôvodnení. K námietke premlčania vznesenej žalovaným titulom bezdôvodného obohatenia uviedol, že nebol naplnený žiaden dôvod bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ (majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov). Rovnako nedošlo k premlčaniu ani z iných dôvodov, pretože žaloba bola na súd podaná dňa 26.6.2014, pričom vyúčtovanie za rok 2010 bolo vyhotovené do 31.5.2011, lehota na dobrovoľné plnenie bola ďalších 30 dní od vyúčtovania (do 31.6.2011), a teda žaloba bola podaná v lehote do 3 rokov od dobrovoľného plnenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 34,94 % podľa výsledku sporu, keď žalobcovia boli v spore prevažne úspešní.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v § 365 ods. 1 C.s.p. a táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Na odôvodnenie námietky nesprávneho procesného postupu súdu a porušenia jeho práva na spravodlivý proces uviedol, že z obsahu predmetného rozsudku a z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobcovia podali žalobu na okresnom súde dňa 26. júna 2014, čím sa v zmysle § 82 ods. 1 O.s.p. začalo súdne konanie. Následne súdu podali viacero podaní, a to dňa 15. októbra 2014 (vyjadrenie na základe výzvy súdu na opravu a doplnenie žaloby), 24. júna 2015 (zmena a doplnenie žaloby) a 29. júna 2016 (zmena a doplnenie žaloby). Okresný súd Bratislava IV uvedenú žalobu spolu s ďalšími podaniami žalobcov žalovanému zaslal až vo februári 2018 (zásielka mu bola doručená 9. marca 2018), čiže takmer 4 roky od začatia súdneho konania. Takýto postup súdu je v zrejmom rozpore s viacerými ustanoveniami O.s.p., najmä § 6, § 100 ods. 1 prvá veta či § 95 ods. 1 a obdobne aj v zrejmom rozpore s viacerými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, najmä článkom 6 ods. 1, článkom 9 a článkom 17. Súd vydal predmetný rozsudok bez toho, aby predtým vôbec rozhodol o prípustnosti uvedených opakovaných zmien žaloby (vo všetkých predvolaniach na pojednávanie, zápisniciach o pojednávaní, ako aj v uznesení súdu o vstupe nových žalobcov do konania, vydanom súdom 18. júna 2019, t. j. len dva dni pred vydaním rozsudku, je predmet konania uvedený ako „návrh na zaplatenie 613,17 EUR s príslušenstvom“), čím postupoval v zrejmom rozpore s § 95 ods. 1 a 3 O.s.p. a § 142 ods. 1 a 2 C.s.p. Tým, že súd mu predmetnú žalobu, ani jej navrhované zmeny nezaslal bezodkladne po ich podaní, bezdôvodne ho udržiaval v nevedomosti o existencii predmetného súdneho konania, čím mu zároveň zabránil realizovať jeho práva účastníka súdneho konania, resp. strany sporu, najmä právo oboznámiť sa s predmetom súdneho konania, právo nazerať do súdneho spisu, právo vyjadriť sa k obsahu jednotlivých podaní, ku skutkovej aj právnej stránke veci, právo uplatniť námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi. Nemal možnosť vôbec vyjadriť k otázke splnenia či nespĺnenia podmienok konania (k označeniu žalobcov a ich aktívnej vecnej legitímácii), o ktorých na základe odvolania žalobcov rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 8Co 613/2015 - 119 z 29. februára 2016. Týmto postupom došlo k zrejmemu porušeniu jeho práva na rovnosť v súdnom konaní, vrátane porušenia princípov kontradiktórnosti a rovnosti zbraní. Zdôraznil v tejto súvislosti aj čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru a článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania a citoval viaceré rozhodnutia ESLP. Rovnako poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k otázke vecnej legitímácie. Vo vzťahu k otázke aktívnej vecnej legitímácie odkázal na jednotlivé jeho podania a argumentáciu prednesenú v priebehu konania na súde prvej inštancie, pričom poukázal na zjavnú nezrozumiteľnosť a zmätočnosť predmetnej žaloby už pri označení žalobcov, keďže z obsahu žaloby nie je zrejmé, či žalobcami sú jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na Z. X S. N. alebo žalobcom je spoločnosť DOMING, s. r. o. ako správca bytového domu, keďže logicky žalobcami nemôžu byť súčasne jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome aj správca bytového domu. Namietal, že aktívnu vecnú legitímáciu v konaní nemajú jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov, ale správca bytového domu, a to už od prijatia zákona č. 283/2018 Z. z. s účinnosťou od 1. novembra 2018, kedy sa v § 9 ods. 7 upravilo zastupovanie vlastníkov bytov a nebytových priestorov v konaní pred súdom správcom tak, že ich správca zatupuje „vo vlastnom mene“, naviac, aktívnu

legitimáciu v konaní pred súdom či iným orgánom verejnej moci mal správca bytového domu aj pred prijatím zákona č. 283/2018 Z. z., teda podľa právneho stavu platného a účinného do 30. októbra 2018, čo je zrejmé z ustanovenia § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., podľa ktorého je správca oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom. Konštatovanie súdu v bode č. 21 odôvodnenia rozsudku, že pri aktívnej legitimácii vychádzal z rozhodnutia odvolacieho súdu, konkrétne uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co 613/2015 z 29. februára 2013, vyznieva prekvapivo, keďže z postupu a rozhodovania okresného súdu, až do prijatia uznesenia o vstupe nových žalobcov do konania z 18. júna 2019, vyplýva, že v otázke aktívnej vecnej legitimácie žalobcov zastával právny názor zhodný s právnym názorom žalovaného. Napríklad v uznesení zo 14. marca 2019, ktorým zamietol návrh žalobcov na zmenu návrhu, ktorým mal do konania vstúpiť žalobca 94/ namiesto žalobcov 1/ až 93/, súd v odôvodnení uviedol, že „na žalobcu v 94. rade neprešli zo žalovaných v 1. - 93. rade žiadne nové práva, a to ani v súvislosti s novelizáciou vyššie uvedeného zákona, účinnou od 1. 11. 2018 (aj do účinnosti novely č. 283/2018 Z. z. konal správca v právnych vzťahoch ako priamy zástupca vlastníkov bytov, pričom touto novelou sa textácia iba precizovala a odstránil sa nejednotný aplikačný problém. Ak súd zmenil svoj predbežný právny názor, ktorý už predtým prezentoval stranám sporu, bol povinný, vzhľadom na ústavnú požiadavku predvídateľnosti súdneho rozhodovania, zoznámiť strany sporu so zmenou svojho právneho názoru a dať im príležitosť sa k tomuto „novému“ právnemu názoru vyjadriť. Ak tak neurobil, jeho rozhodnutie je v tejto časti nepredvídateľné a prekvapivé, porušujúce jeho právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces. Posúdenie aktívnej vecnej legitimácie žalobcov výlučne na základe uvedeného uznesenia krajského súdu z februára 2013 je navyše v zrejmom rozpore so zákonom, nakoľko súd je povinný aktívnu či pasívnu vecnú legitimáciu strán sporu posudzovať na základe platného právneho stavu v čase vydania rozhodnutia, a nie na základe viac než 6 rokov starého a neaktuálneho rozhodnutia krajského súdu, ktoré navyše bolo vydané len na základe podania žalobcov a bez toho, aby mohol svojou argumentáciou akokoľvek toto rozhodnutie ovplyvniť, čiže bolo vydané v zrejmom rozpore s princípom kontradiktórnosti súdneho konania a princípom rovnosti zbraní účastníkov súdneho konania. Toto rozhodnutie krajského súdu zároveň vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, odporuje právnej logike a je ústavne nekonformné. Vo vzťahu k dôvodnosti uplatnených nárokov uviedol, že nároky uplatnené žalobcami voči nemu považuje za nedôvodné a neopodstatnené. Údajné nedoplatky za služby spojené s užívaním jeho bytu, ktoré spoločnosť DOMING, s. r. o. eviduje voči nemu, neboli zo strany žalobcov nijakým spôsobom preukázané. Rozpisy položiek mesačného zálohového predpisu či vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu vypracované spoločnosťou DOMING, s. r. o., predložené ako prílohy k žalobe, samé osebe nijakým spôsobom nepreukazujú dôvodnosť a opodstatnenosť v žalobe uplatnených nárokov. V sporovom konaní je úlohou a povinnosťou žalobcu hodnoverným spôsobom preukázať, že jeho nárok uplatnený v súdnom konaní je dôvodný a opodstatnený. Ako vyplýva aj z vykonaného dokazovania, spoločnosť DOMING, s. r. o. ani v jednom zo súvisiacich - po skutkovej aj právnej stránke v podstate identických - súdnych konaní za ostatných 12 rokov nepreukázala, že nároky uplatnené voči nemu v jednotlivých súdnych konaniach boli dôvodné a opodstatnené. Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že ako vlastník bytu v uvedenom bytovom dome si riadnym spôsobom plní svoje povinnosti voči spoločnosti DOMING, s. r. o. ako správcovi tohto bytového domu a pravidelne poukazuje platby na predmetný účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov a to vždy v sume, ktorú mu správca bytového domu bezodkladne písomne oznámil v súlade s článkom III ods. 6 predmetnej zmluvy o výkone správy z 28. júla 2000. Za týmto účelom si zriadil trvalý príkaz na svojom osobnom účte v banke, z ktorého tieto platby pravidelne poukazuje. Jediné pochybenie, ktorého sa dopustil, sa udialo v roku 2012. Pri koncoročnej kontrole svojich účtov dňa 31. decembra 2012 zistil, že v apríli toho istého roku pri rušení a úprave niektorých trvalých príkazov na svojom účte omylom zrušil trvalý príkaz, ktorým boli pravidelne poukazované platby na predmetný účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Tento omyl okamžite napravil a hneď v ten deň 31. decembra 2012 poukázal na predmetný účet dlžnú sumu za ostatných deväť mesiacov (apríl - december 2012), t. j. sumu 1.350,36 eura. Uhradená suma predstavuje presne deväťnásobok sumy pravidelne poukazovanej žalovaným na predmetný účet, t. j. sumy 150,04 eura. Spoločnosti DOMING, s. r. o., teda na základe uvedených skutočností, muselo byť celkom zrejmé, že jednorazovou úhradou špecifickej sumy 1.350,36 eura žalovaný uhradil na predmetný účet svoj dlh vzniknutý z neuhradených zálohových platieb za obdobie apríl - december 2012. Úhradou tejto sumy neprejavil svoju vôľu uhradiť sporné pohľadávky žalobcu, ktoré si žalobca voči nemu uplatňoval v predmetných súdnych konaniach, a to ani len čiastočne. Napokon, ako konštatoval aj Krajský súd v Bratislave v uznesení sp. zn. 4Co 567/2013 - 241 z 29. novembra 2013, „odporca v rámci vyjadrenia sa k

odvolaniu jasne vysvetlil titul poukázania sumy 1.350,36 eur navrhovateľovi dňa 31.12.2012 a toto jeho vysvetlenie odvolací súd vyhodnotil ako hodnoverné najmä s ohľadom na jeho výšku plnenia presne zodpovedajúcu titulu tohto plnenia uvedenú v danom vyjadrení k odvolaniu voči rozhodnutiu o náhrade trov konania“. Žalobca (spoločnosť DOMING, s. r. o.) preto nebol bez jeho vedomia a súhlasu, dokonca proti jeho vôli, oprávnený predmetnú sumu použiť svojvoľne na úhradu (započítanie) svojich sporných pohľadávok, ktoré navyše boli v uvedenom čase aj predmetom prebiehajúcich súdnych konaní. V tejto súvislosti opätovne dal do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 393/2015 zo 16. septembra 2015, v ktorom ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou (napr. II. ÚS 228/09) či judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 45/2004 z 26. januára 2005) konštatoval, že uplatnenie započítacej námietky samo osebe môže byť dostačujúce vtedy, ak pohľadávka, ktorá sa má započítať, bola právoplatne prisúdená (judikovaná), prípadne vtedy, ak protistrana pohľadávku uznáva, resp. ju nepopiera. Z vykonaného dokazovania je teda zrejmé, že žalobcovia si nespĺnili svoju dôkaznú povinnosť resp. neunesli svoje dôkazné bremeno k dôvodnosti a opodstatnenosti jednotlivých nárokov uplatnených v tomto súdnom konaní.

O existencii údajného dlhu za služby spojené s užívaním bytu sa dozvedel až na základe predmetnej žaloby a jej doplnení, ktoré mu boli zo súdu doručené 9. marca 2018. Ako uviedol vo vyjadrení k podaniu žalobcov z 13. júna 2019, konštatovanie právneho zástupcu žalobcov, že žalovaný mohol „reklamovať“ jednotlivé ročné vyúčtovania platieb za roky 2010 - 2013 po oboznámení sa s obsahom žaloby v roku 2018 či dokonca na ostatnom pojednávaní dňa 6. júna 2019, čo však neurobil, je nielen nepravdivé, ale vyznieva až kuriózne. Súd v odôvodnení rozsudku tiež nevysvetlil, prečo nevykonal ním predložený listinný dôkaz - jeho žiadosť adresovanú správcovi bytového domu o namontovanie meradla z 8. decembra 2008, na ktorú dodnes nedostal žiadnu odpoveď. Správca bytového domu mu tiež neoznámil, že pôvodné odparovacie pomerové rozdeľovače v jednotlivých bytoch bytového domu boli nahradené elektronickými rádiovými pomerovými rozdeľovačmi, ktorých používanie nepredstavuje až taký očividný zásah ochrany obydlia a súkromia dotknutých osôb. Ak si teda správca bytového domu nespĺnil voči nemu uvedené povinnosti (namontovanie meradla a oznámenie zmeny výšky zálohových platieb), účtovanie nákladov za dodané teplo, ktoré predstavuje podstatnú zložku zálohových platieb, náhradným (sankčným) výpočtom podľa § 7 ods. 4 vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 630/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla, je nedôvodné a neopodstatnené a za porušenie povinností správcom bytového domu nemôže niesť zodpovednosť. Značne nezrozumiteľne vyznieva tiež priznanie sumy 1.179,53 eura žalobcom za rok 2012 a tiež úroku z omeškania od 19. júla 2013, čo súd odôvodnil tým, že ročné vyúčtovanie bolo správcovi, ako neprevzaté v odbernej lehote, vrátené dňa 19. 6. 2013, pričom márnym uplynutím 30-dňovej lehoty na plnenie sa žalovaný dostal do omeškania od 19. 7. 2013. Nemá vedomosť o tom, že by mu uvedená zásielka obsahujúca vyúčtovanie nákladov za rok 2012 bola niekedy doručovaná, nebol predložený žiadny dôkaz o tejto skutočnosti, nemohol sa preto k nemu vyjadriť, pričom takýto dôkaz nebol súdom v konaní ani vykonaný. Súd navyše žiadnym spôsobom nevysvetlil, na základe akého zákonného ustanovenia aplikoval fikciu doručenia uvedenej zásielky, ani neozrejmil, ako dospel k zisteniu, čo bolo obsahom údajnej zásielky. Aj v tejto časti je preto rozhodnutie súdu nezrozumiteľné a zmätočné pre nedostatok dôvodov. Nesprávne súd prvej inštancie posúdil tiež jeho námietku premičania. Z obsahu jednotlivých súdnych konaní, na ktoré vo vyjadrení k žalobe poukázal, je zrejmé, že žalobca resp. žalobcovia si za uplynulých 12 rokov opakovane neúspešne voči nemu uplatňovali údajné pohľadávky, ktoré mali vzniknúť titulom nedoplatkov za služby spojené s užívaním bytu vo vlastníctve žalovaného, pričom tieto pohľadávky žalobca (spoločnosť DOMING, s. r. o.) právne neprípustným spôsobom postupne presúval z minulosti do budúcnosti, t. j. akumuloval premičané pohľadávky z minulosti a následne si ich uplatňoval v novom súdnom konaní už za obdobie, v ktorom sa tieto pohľadávky javia, že premičané ešte nie sú. Príkladom je zjavne protiprávne započítanie uvedenej platby v sume 1.350,36 eura spoločnosťou DOMING, s. r. o. uhradenej v decembri 2012 a „vytvorenie“ dlhu za rok 2012 v sume 2384,52 eura, čo je dlh, ktorý objektívne nemohol vzniknúť za obdobie jedného roku. Právny zástupca žalobcov vo svojom vyjadrení z 24. apríla 2018 uvádza, že neplatil platby vyplývajúce z ročného vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu, čím v konečnom dôsledku došlo k ujme na právach ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v obytnom dome. Inými slovami, ostatní vlastníci museli za žalovaného zaplatiť to, čo podľa práva mal zaplatiť žalovaný. Ak by uvedené tvrdenie právneho zástupcu žalobcov bolo pravdivé, riadnym neplatením predmetných platieb žalovaným by došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu a podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premičí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa

na jeho úkor obohatil. Z uvedeného skutkového a právneho stavu veci je zrejmé, že nároky uplatnené žalobcami v tomto súdnom konaní, ak by aj boli dôvodné a opodstatnené, sú premlčané. Rovnako nezrozumiteľne a zmätočne vyznieva aj odkaz súdu na § 101 Občianskeho zákonníka, upravujúceho objektívnu trojročnú premlčaciu dobu, hoci vo svojej námietke premlčania odkazuje na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje špeciálnu subjektívnu premlčaciu dobu pri bezdôvodnom obohatení, ktorú možno aplikovať v tomto súdnom konaní. Nezrozumiteľne a zmätočne tiež vyznieva ustálenie dňa začatia plynutia premlčacej doby súdom, ktoré vyvodil z dátumu vyhotovenia vyúčtovania nákladov a nie z dátumu predloženia vyúčtovania žalovanému, ako to predpokladá § 8a ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd pri posudzovaní námietky premlčania uplatnených nárokov vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Nesprávne tiež súd prvej inštancie podľa žalovaného posúdil ním uplatnenú vzájomnú žalobu. Na pojednávaní dňa 6. júna 2019 v súlade s § 147 ods. 1 C.s.p. uplatnil svoje právo proti žalobcovi (žalobcom) vzájomnou žalobou, konkrétne pohľadávku v sume 234,44 eura, ktorá mu vznikla titulom preplatku z úhrad za služby spojené s užívaním bytu. Spoločnosť DOMING, s. r. o. uvedený dlh žalovanému písomne uznala čo do dôvodu a výšky v Dohode o urovaní z 10. marca 2011 (čl. II ods. 2), pričom mu tento uznaný a nesporný dlh doteraz neuhradila, a to napriek písomnej výzve z 26. januára 2012, ktorú spolu s uvedenou dohodou o urovaní žalovaný súdu predložil na ostatnom pojednávaní. Keďže ide o nespornú pohľadávku, v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania vyjadreného v článku 17 C.s.p. súdu nič nebráni, aby o tomto nároku žalovaného rozhodol v tomto súdnom konaní. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo 6. júna 2019, ako aj zo zvukového záznamu z pojednávania je zrejmé, že uvedený nárok výslovne uplatnil podľa ustanovenia § 147 ods. 1 C.s.p., teda ako samostatný nárok na plnenie (zaplatenie) a nie ako kompenzačnú námietku (obranu) podľa § 147 ods. 2 C.s.p., keďže nárok uplatnený žalobcami v tomto súdnom konaní neuznáva. Okresný súd sa s uvedenou vzájomnou žalobou vysporiadal stručným konštatovaním uvedeným v bode 24 odôvodnenia rozsudku, kde uviedol, že vzájomná žaloba by bola predmetom konania iba vtedy, ak by sa žiadalo viac, ako je pôvodná žalovaná suma. Ako ďalej okresný súd uvádza, nakoľko vzájomnou žalobou uplatnil sumu 234,44 eura, toto jeho podanie vyhodnotil ako obranu proti žalobe, a preto o tom nerozhodol samotným výrokom, ale sa s touto skutočnosťou vysporiadal iba v jeho odôvodnení. Uvedený postup súdu je však v zrejmom rozpore so zákonom, keďže vychádza z nesprávnej (ústavne nekonformnej) aplikácie inštitútu vzájomnej žaloby upraveného v § 147 C.s.p. Súd prvej inštancie totiž nebol oprávnený ním podanú vzájomnú žalobu, ktorú takto celkom jednoznačne aj označil, posúdiť iba ako obranu. Vzájomná žaloba je žalobou a vecou konajúceho súdu bolo iba to, či vzájomnú žalobu vylúči na samostatné konanie alebo nie, po posúdení toho, či by tu boli, alebo neboli podmienky na spojenie vecí (§ 97 ods. 2 O.s.p.), avšak nebol oprávnený v rozpore s ním celkom jednoznačne prejavenu voľou ju posúdiť ako započítaciu námietku. Namietal tiež správnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p. (návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom Slovenskej republiky) a osobitne s dôrazom na ustanovenie § 162 ods. 1 písm. c) C.s.p. (návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie). Zamietnutie návrhu na prerušenie konania, z hľadiska skutkovej ani právnej stránky veci, nemožno považovať za dostatočné, keďže je prima facie veľmi všeobecné, nezrozumiteľné a nereagujúce na jeho konkrétnu skutkovú a právnu argumentáciu, ktorou odôvodňuje opodstatnenosť svojich návrhov na prerušenie konania. Napríklad nie je zrejmé, čo mal súd na mysli konštatovaním, že „do ústavných práv žalovaného v konečnom dôsledku ani nedošlo, keďže neumožnil namontovanie pomerových rozdeľovačov vo svojom byte“. Podmienkou prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p. ani podľa § 162 ods. 1 písm. c) C.s.p. nie je porušenie práv dotknutej osoby. Navyše, podľa článku 2 ods. 1 C.s.p. nielen porušené práva, ale aj ohrozené práva a právom chránené záujmy sú hodné spravodlivej a účinnej ochrany. Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu je zrejmé, že okresný súd na skutkové a právne argumenty uvedené v návrhoch na prerušenie konania buď vôbec nereagoval alebo na ne reagoval nedostatočným či nezrozumiteľným a zmätočným spôsobom. Neúplné, nedostatočné, nezrozumiteľné či zmätočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, a teda ide o vadu konania, ktorá mohla mať za následok neprávne rozhodnutie vo veci. Do pozornosti dal v tejto súvislosti aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co 68/2012 - 191 z 30. apríla 2012, v ktorom krajský súd ako súd odvolací v súvisiacej právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23C 208/2009 konštatoval nesprávny postup okresného súdu pri posudzovaní predmetného návrhu na prerušenie konania. Krajský súd v uvedenom uznesení konštatuje, že okresný súd rozhodoval o dvoch samostatných návrhoch na prerušenie konania, a preto bolo povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť o oboch návrhoch samostatnými výrokmi a zabezpečiť súlad výroku,

odôvodnenia a poučenia, čo je základný predpoklad zákonnosti každého súdneho rozhodnutia. Ako v tejto súvislosti krajský súd tiež uviedol, rozhodnutie súdu prvého stupňa o dvoch uplatnených nárokoch na prerušenie konania, založených na odlišných právnych a skutkových tvrdeniach, jedným výrokom, spôsobuje zmätočnosť a nejasnosť rozhodnutia. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa návrhov na prerušenie konania, tak vo výroku ako aj v odôvodnení, má vážne vady, ktoré spôsobujú nezrozumiteľnosť a zmätočnosť rozhodnutia.

5. Žalobcovia 1/ až 84/ vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadali rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Vo vzťahu k otázke aktívnej legitímácie poukázal na to, že bola súdom riešená od okamihu podania žalobného návrhu. O tejto otázke rozhodoval Krajský súd Bratislava aj Najvyšší súd SR. Túto otázku je preto v tomto konaní nutné považovať za definitívne uzatvorenú. Akékoľvek ďalšie úvahy a návrhy žalovaného v tomto smere sú neopodstatnené. Žalovaný spochybňuje dôvodnosť uplatňovaného nároku, avšak zo strany žalovaného ide o popieranie všeobecné a neurčité. Žalobca, ako správca bytového domu, predkladá vyúčtovanie v súlade s osobitným zákonom, a vo vyúčtovaní sú presne rozpísané jednotlivé položky. Nie je povinnosťou správcu vo vyúčtovaní predkladať iné informácie, než aké predložil. Žalovaný si vo svojej argumentácii odporuje, keď na jednej strane súhlasí s konštatovaním súdu, že každoročné vyúčtovanie nákladov vyhotovované správcami je možné vnímať ako relevantný podklad pre sumarizáciu ročnej spotreby, ale na strane druhej tvrdí, že to samo osebe nijakým spôsobom nepreukazuje dôvodnosť a opodstatnenosť uplatnených nárokov. K námietke premlčania uviedol, že táto je nedôvodná. Jednotlivé nároky uplatnené v konaní vyplývajú z vyúčtovania nákladov, ktoré boli súdu doručené pred uplynutím premlčacej doby. Konštatoval tiež, že procesným postupom súdu žiadnym spôsobom nedošlo k ujme účastníkov konania. Od vytýčenia prvého súdneho pojednávania súd postupoval tak, že nevznikli vo veci priťahy, bol daný dostatočný priestor na prednes všetkých tvrdení sporových strán. Strana žalobcov vynesenej rozsudok v tomto smere akceptuje, a žiada, aby bol súdom druhej inštancie potvrdený. Osobitne poznamenal, že celý spor vznikol ako dôsledok rozhodnutia žalovaného neumožniť inštalovanie meračov tepla do jeho bytu. Išlo pritom o inštalovanie meračov zn. Doprimo III Radio, ktoré sa odčítavajú na diaľku, a odpočítár do bytu nevstupuje. Žalovaný nevyužil ani možnosť na jeseň v roku 2014, keď sa merače v celom bytovom dome znova menili. Žalovaný je tak jediný v bytovom dome, ktorý takýto merač nemá inštalovaný a z takéhoto postoja žalovaného následne vzniklo aj predmetné súdne konanie.

6. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

7. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že súd prvej inštancie v spore vykonal vo vzťahu k napadnutej časti dokazovanie potrebné na zistenie všetkých rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby a po vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom. Na základe vykonaného dokazovania mal správne po skutkovej stránke ustálené, akú peňažnú sumu žalovaný žalobcovi v jednotlivých kalendárnych rokoch (2010 - 2013), za ktoré žalovanému vznikol nedoplatok, uhradil a správne tiež považoval za preukázané, v akej výške za byt vo vlastníctve žalovaného v predmetnom období vznikli skutočné náklady, na základe ktorých porovnanie je nepochybné, že skutočné náklady za služby dodávané do bytu žalovaného a ďalšie náklady s vlastníctvom bytu súvisiace, ako aj pomerná časť nákladov na spoločné časti a zariadenia predmetného bytového domu, prevyšujú peňažnú sumu, ktorú žalovaný žalobcovi 64/ ako správcovi daného bytového domu spolu uhradil. Za neopodstatnenú a účelovú považuje odvolací súd v tejto súvislosti námietku žalovaného, že žalobcovia, resp. žalobca 64/ ako správca, v konaní nepreukázal výšku uplatnených nárokov. Tá totiž celkom jednoznačne vyplýva z vyúčtovaní za jednotlivé kalendárne roky žalovaného obdobia rokov 2010 až 20132, v ktorých sú jednotlivé čiastkové náklady za byt žalovaného podrobne vyčíslené, pričom žalovaný v konaní žiadne konkrétne námietky týkajúce sa jednotlivých položiek vyúčtovaní nepredniesol, keď hoci mal možnosť, v priebehu konania, s výnimkou správnosti výpočtu nákladov na vykurovanie, nepoprel správnosť jednotlivých konkrétnych čiastkových položiek tvoriacich celkové náklady za jeho byt a v tomto smere neponúkol ani vlastné (konkurenčné) tvrdenia, ako to vyžaduje ustanovenie § 151 ods. 1,2 C.s.p. Všeobecná námietka žalovaného, že žalobcovia v konaní nepreukázali vznik nárokov, ktorá navyše nespĺňa kritériá riadneho prostriedku procesnej obrany, na ktorý by v zmysle citovaného ustanovenia bolo možné prihliadať, potom nie je spôsobilá spochybniť správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie ohľadne výsledkov vyúčtovaní za byt žalovaného v jednotlivých kalendárnych rokoch, ktoré sú predmetom tohto konania. Pokiaľ ide o správnosť výpočtu nákladov na vykurovanie, žalovaný v spore namietal iba to, že tieto nemali byť vypočítané náhradným spôsobom podľa § 4 ods. 1, 2 v spojení s ust. § 7 ods. 4 vyhlášky Ministerstva

hospodárstva Slovenskej republiky č. 240/2016 Z. z. ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného v teplej úžitkovej vode a rozpočítavania množstva tepla, avšak už nenamietal správnosť výpočtu konečnej sumy nákladov v jednotlivých rokoch, a to za stavu, keď medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný doposiaľ nemá vo svojom byte namontované pomerové merače tepla, pretože ich namontovanie odmietol. V tomto smere odvolací považuje za správny názor súdu prvej inštancie, že žalobca 64/ ako správca bytového domu vzhľadom na odmietnutie namontovania meračov zo strany žalovaného, postupoval správne, keď náklady na vykurovanie vyčíslil náhradným spôsobom podľa § 4 ods. 1, 2 v spojení s ust. § 7 ods. 4 citovanej vyhlášky. Pokiaľ žalovaný namietal, že takto vypočítané náklady nezodpovedajú skutočnosti a prevyšujú skutočnú spotrebu tepla v jeho byte, poukazuje odvolací súd na to, že ani pri najlepšej snahe pôvodcov výpočtového vzorca obsiahnutého v citovanej vyhláške prirodzene nie je možné dosiahnuť, aby takto vypočítané náklady bez rozdielu zodpovedali skutočnej spotrebe, a teda prípadný vzniknutý rozdiel je tu prítomný z povahy veci a nemožno ho považovať za relevantný. V prípade žalovaného však vzhľadom na jeho správanie, keď na základe svojho subjektívneho presvedčenia o hroziacich závažných zásahoch do jeho ústavných práv pri výkone ročných odpočtov meračov namontovanie meračov odmietol, bol výpočet nákladov náhradným spôsobom v súlade s citovanou vyhláškou, jedinou možnosťou, ako mohol správca bytového domu splniť svoju povinnosť vyúčtovať žalovanému náklady za jeho byt v jednotlivých kalendárnych rokoch. Navyše táto námietka žalovaného je všeobecná, nekonkrétna a účelová, keď žalovaný neponúkol súdu prvej inštancie žiadne vlastné tvrdenia (§ 151 ods. 1,2 C.s.p.), ktoré by mohli tvoriť základ pre úvahu o tom, že mu náklady vypočítané podľa citovanej vyhlášky objektívne vzniknúť nemohli. Na základe uvedeného potom možno zhrnúť, že súd prvej inštancie správne na základe vykonaných dôkazov ustálil skutkový stav veci, z ktorého následne vychádzal aj odvolací súd, keď neboli splnené podmienky na zopakovanie ani doplnenie dokazovania (§ 383 C.s.p. v spojení s § 366 C.s.p.).

8. Správne skutkovo ustálený skutkový stav veci však súd prvej inštancie neposúdil v konečnom dôsledku celkom správne po právnej stránke, a to najmä pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcov a tiež vo vzťahu k otázke zápočtu sumy 1.350,36 eura uhradenej žalovaným žalobcovi dňa 31.12.2012.

9. Konanie v právnych vzťahoch vznikajúcich pri výkone správy bytového domu je od počiatku predmetom právnej úpravy zákona č. 182/1993 Z.z., o vlastníctve bytov. Obsah právnej úpravy tejto problematiky je kľúčový pre správne posúdenie otázky, kto je vlastne v určitých právnych vzťahoch oprávnený konať za, prípadne namiesto jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v danom bytovom dome, a preto aj pre posúdenie otázky, kto je podľa hmotného práva oprávnený uplatňovať nároky vznikajúce v rámci výkonu správy bytového domu v konaní pred súdom, resp. proti komu ich možno, či treba uplatniť, inak povedané, kto v určitom súdnom konaní disponuje vecnou legitimitáciou. V prípade nárokov na zaplatenie omeškaných zálohových platieb a tiež nedoplatkov z vyúčtovaní jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome sa právna úprava v Zákone o vlastníctve bytov v otázke subjektu oprávneného konať pri uplatňovaní týchto nárokov pred súdom opakovane menila, pričom právne postavenie správcu bytového domu takpovediac oscillovalo medzi priamym a nepriamym zastúpením. V preskúmvanej veci je však dôležité najmä to, že v čase podania žaloby konal správca bytového domu podľa § 8b ods. 1 Zákona o vlastníctve bytov, podľa ktorého bol správca povinný vykonávať správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a na ich účet a bol oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom (priame zastúpenie). V priebehu konania sa však právna úprava (v roku 2018) zmenila a v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku správca za vlastníkov konal vo vlastnom mene a na ich účet (nepriame zastúpenie), keď podľa § 9 ods. 7 druhá veta pred bodkočiarkou Zákona o vlastníctve bytov, spoločenstvo a správca vo vlastnom mene zastupujú a konajú na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom a iným orgánom verejnej moci (nepriame zastúpenie).

10. Vyššie uvedené závery majú v preskúmvanej veci ten dôsledok, že žalobcovia 1/ až 83/ nie sú ako vlastníci bytov v tomto konaní aktívne vecne legitimitovaní, na rozdiel od žalobcu 84/, ktorý ako správca domu touto legitimitáciou disponuje, nakoľko je podľa hmotného práva § 9 ods. 7 druhá veta pred bodkočiarkou Zákona o vlastníctve bytov) oprávnený vo vlastnom mene (sám) podať žalobu a touto žalobou žiadať, aby tretia osoba, teda žalovaný, uhradil vlastníkom (na ich účet) vzniknutý nedoplatok. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že žalobcovia 1/ až 83/ spočiatku aktívnu legitimitáciu mali, keď túto v priebehu konania v dôsledku zmeny právnej úpravy stratili a rovnako ich aktívnu legitimitáciu nezakladá ani skutočnosť, že prostriedky nazhromaždené v rámci správy bytového domu patria vlastníkom a žalovaný tak bude povinný plniť do ich majetkovej sféry. S určitými výhradami by bolo možné v záujme dôsledného poskytnutia ochrany porušeným právam pripustiť existenciu aktívnej legitimitácie samotných vlastníkov iba v prípade, ak by v konaní vystupovali vlastníci bez účasti správcu. O takúto situáciu však v

danej veci nejde, keď (pôvodne v čase podania žaloby nadbytočne) žalobu podal aj správca, ktorý podľa názoru odvolacieho súdu v súčasnosti jediný bez akýchkoľvek pochybností disponuje aktívnou vecnou legitimitáciou, a tak bude porušeným právam vlastníkov poskytnutá ochrana aj v materiálnom zmysle.

11. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný opodstatnene v odvolaní namieta, že žalobcovia 1/ až 83/ v tomto konaní nie sú aktívne vecne legitimovaní, a preto bolo v tejto časti potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmeniť a nimi podanú žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

12. Dôvodne tiež žalovaný v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie, pokiaľ ide o jeho úhrady správcovi, nesprávne vychádzal z toho, že ním uhradenú sumu vo výške 1.350,36 eura bol správca oprávnený započítať na úhradu (aj skôr splatných) dlhov podľa vlastného uváženia. Z výšky tejto sumy, presne zodpovedajúcej súčtu neuhradených záloh za mesiace apríl až december 2012 a okolností úhrady danej sumy totiž v zásade nepochybne vyplýva, že žalovaný predmetnou platbou prejavil vôľu doplatiť predmetné zameškané zálohové platby a za tohto stavu, keď navyš žalovaný výslovne (napr. v poznámke pre adresáta platby) neuviedol účel úhrady, nebol správca (ako na to dôvodne s odkazom na judikatúru poukazuje žalovaný) oprávnený svojvoľne si túto sumu bez dohody so žalovaným započítať na akékoľvek splatné pohľadávky podľa svojej ľubovôle. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že úhradu žalovaného vo výške 1.350,36 eura je nevyhnutné považovať za zálohovú platbu za rok 2012 a takto ju zohľadniť aj pri výpočte nedoplatku za daný kalendárny rok. Dôsledkom toho je, že nedoplatok za kalendárny rok 2012 predstavuje sumu 1.034,16 eura. Vychádzajúc zo správnych zistení súdu prvej inštancie, že za rok 2010 vznikol žalovanému nedoplatok vo výške 779,99 eura, za rok 2011 vo výške 526,36 eura, za rok 2013 vo výške 777,05 eura, však odvolací súd zistil, že na správnosti vyhovujúceho výroku pokiaľ ide o priznanú istinu to nič nemení. Celková suma žalovaným uhradených záloh totiž, po započítaní sumy 1.350,36 eura predstavuje za žalované obdobie sumu 7.489,12 eura, celkové náklady sumu 10.606,68 eura, a teda celkový nedoplatok, ktorý bol žalovaný povinný zaplatiť predstavuje 3.117,56 eura. Po odpočítaní sumy 234,44 eura, ktorú žalovaný v konaní proti žalobcom dôvodne uplatnil titulom písomne uznaného nároku na preplatok, dlžná suma, ktorú mal žalovaný žalobcovi ku dňu vyhlásenia rozsudku uhradiť, predstavuje 2.883,12 eura, teda viac, než peňažná suma, ktorá bola žalobcovi priznaná vyhovujúcim výrokom napadnutého rozsudku, proti ktorého zamietajúcejmu výroku žalobca odvolanie nepodal, a preto mu v odvolacom konaní už nemožno priznať viac. Na základe vyššie uvedeného však zároveň dospel odvolací súd k záveru, že v dôsledku úhrady, resp. započítania sumy 1.350,36 eura v roku 2012, sa žalovaný za daný rok nedostal od 19.7.2013 do omeškania so sumou 1.179,53 eura, avšak iba so sumou 1.034,16 eura (skutočný nedoplatok z vyúčtovania za rok 2012 po zohľadnení úhrady sumy 1.350,36 eura), a preto v tomto rozsahu rozsudok súdu prvej inštancie rovnako zmenil a žalobu aj v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

13. Odvolací súd sa, ako už bolo naznačené, nestotožnil s argumentáciou žalovaného pokiaľ ide o inštitúty vzájomnej žaloby a započítacej námietky, nakoľko výklad danej problematiky prednesený žalovaným nepovažuje za správny, pričom ani právne závery vyslovené Ústavným súdom SR vzhľadom na skutkovú odlišnosť porovnávaných prípadov v danej veci nemožno aplikovať. Z ustanovení § 147 ods. 1,2 C.s.p., totiž jednoznačne vyplýva, že ak v konaní o zaplatenie peňažnej sumy protistrana vznáša proti žalobcovi rovnako peňažný nárok, základnou podmienkou pre kvalifikáciu tohto procesného úkonu protistrany ako vzájomnej žaloby je, že protistrana uplatnila viac, než je uplatnené žalobou. Vo všeobecnosti možno súhlasiť so žalovaným, že súd by v zásade mal vôľu prejavenu sporovou stranou rešpektovať. Práve v prípade vzájomnej žaloby však ide o situáciu, kedy priamo z Civilného sporového poriadku vyplýva, že ak protistrana neuplatnila vo forme „vzájomnej žaloby“ viac, než má sama podľa žaloby splniť, nejde o vzájomnú žalobu a súd je povinný takéto uplatnenie nároku zohľadniť ako obranu, ktorá ak je opodstatnená, predstavuje v tejto časti dôvod na zamietnutie žaloby, resp. nepriznanie nároku žalobcovi, a to bez ohľadu na vôľu sporovej strany. To, či ide o vzájomnú žalobu alebo iba obranu, v rozhodujúcej miere závisí od objektívnych okolností (či žalovaný uplatňuje viac, než žalobca) a nie od toho, ako by si žalovaný svoj nárok prial uplatniť, keď sa v tomto prípade rozumne uprednostňuje hospodárnosť konania pred subjektívnymi predstavami žalovaného. V danej veci žalovaný proti žalobcovi uplatnil nárok iba vo výške 234,44 eura, a preto je nepochybné, že v zmysle ust. § 147 ods. 2 C.s.p. jeho podanie nebolo možné prejednať ako vzájomnú žalobu, a teda jeho námietky v odvolaní v tomto smere nie sú opodstatnené.

14. Nedôvodná je tiež námietka žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil jeho námietku premlčania opierajúcu sa právnu kvalifikáciu uplatnených práv ako práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčujú v dvojročnej premlčacej dobe. Je totiž celkom nepochybné, že predmetom sporu nie je vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak nároky na zaplatenie nedoplatkov z vyúčtovaní za roky 2010 až 2013, ktoré sa premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej

dobe, ktorá bola v preskúmvanej veci zachovaná, keď žalobcovia podali žalobu, ktorou uplatnili nedoplatok za rok 2010, splatný najskôr v roku 2011 na súd dňa 26.06.2014 a o nedoplatky za roky 2011 až 2013 ju v priebehu konania rozšírili dňa 24.6.2015 a dňa 29.6.2016, teda predmetné peňažné pohľadávky, splatné na základe vyúčtovania vždy v júni nasledujúceho kalendárneho roka, uplatnili včas. 15. Rovnako žalovaný neopodstatnene namieta, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že mu žalobu spolu s ďalšími podaniami žalobcov zaslal až vo februári 2018, čiže takmer 4 roky od začatia súdneho konania. Prvoinštančný súd totiž žalovanému po doručení žaloby a ďalších podaní žalobcov v priebehu konania poskytol široký priestor na vyjadrenie k nim aj k ďalším otázkam, ktoré boli podľa názoru žalovaného v danej veci významné. Takto súdom vytvorený priestor žalovaný aj využil, keď podľa svojho uváženia uplatnil svoje prostriedky procesnej obrany, a to písomne i ústne na pojednávaní, pričom obsah spisu, s ktorým sa odvolací súd podrobne oboznámil, neposkytuje žiadny základ pre prijatie záveru o porušení procesných práv žalovaného; navyiac už vôbec nie v takom smere, že by to mohlo mať za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces, prípadne vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci.

16. Napokon odvolací súd uvádza, že sa nestotožnil ani s námietkami žalovaného smerujúcimi k správnosti zamietnutia jeho návrhu na prerušenie konania. Stotožnil sa totiž so záverom súdu prvej inštancie, že na prerušenie konania neboli splnené podmienky, nakoľko vzhľadom na okolnosti preskúmvanej veci tu na podanie návrhu na vyslovenie nesúladu § 18 ods. 4 zákona č. 657/2004 o tepelnej energetike s ústavou ani na iniciovanie konania o prejudiciálnej otázke pred Súdnym dvorom Európskej únie nebol dôvod. Pokiaľ neboli žalovanému namontované pomerové merače, nemohlo dôjsť k ním tvrdenému zásahu do jeho ústavných práv, ktorý by (ak by aj argumentácia žalovaného bola v tomto smere opodstatnená) prichádzal do úvahy iba ak by sa spotreba tepla účtovala podľa týchto meračov. Právna úprava, ktorá podľa názoru žalovaného vykazuje znaky rozporu s Ústavou SR tak nie je v žalovanom namietanej časti v danom spore relevantná a iniciovanie konania pred Ústavným súdom, ktorého cieľom má byť posúdenie právneho predpisu, ktorý súd v danej veci neaplikuje, nie je prípustné, keď úlohou Ústavného súdu v takomto konaní nie je riešenie hypotetických právnych otázok. Uvedené obdobie platí aj o prerušení z dôvodu iniciovania prejudiciálneho konania, navrhovaného žalovaným, ohľadne výkladu noriem týkajúcich sa zúčtovania nákladov za dodávky tepla, nakoľko úlohou Súdného dvora Európskej únie rovnako nie je riešenie hypotetických otázok, ktoré nemajú pre daný spor žiaden význam (porov. napr. rozsudok z 27. júna 2017, Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, bod 25 a citovaná judikatúra). Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na prerušenie konania v danej veci, a tým ani na vyhovieť návrhu žalovaného na jeho prerušenie, neboli splnené predpoklady; teda ani v tomto smere odvolacie námietky žalovaného nemôžu obstáť. Bez zreteľa na uvedené však bolo potrebné odvolanie žalovaného v tejto časti odmietnuť podľa § 386 písm. c) C.s.p., nakoľko z ust. § 355 ods. 2 C.s.p., v spojení s ust. § 357 písm. n) C.s.p. vyplýva, že proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, na rozdiel od uznesenia o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 C.s.p., odvolanie nie je prípustné.

17. Vo vzťahu k zvyšnej napadnutej vyhovujúcej časti, ako už bolo uvedené, dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto, keď v odvolacom konaní neboli zistené ani také vady konania, na ktoré by bolo možné prihliadať a ktoré by mohli mať vo vzťahu k napadnutej časti za následok nesprávne rozhodnutie v spore, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto zvyšnej napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

18. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., v súlade s ust. § 255 ods. 2 C.s.p. Žalobca 84/ mal v danej veci úspech v rozsahu 65 % (istina cca. 2.674 eur) a neúspech v časti 35 % (cca. 1.436 eur) z celkovej uplatnenej istiny 4.110 eur, a preto boli podľa odvolacieho súdu splnené predpoklady pre priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi 84/ proti žalovanému podľa pomeru úspechu a neúspechu sporových strán v rozsahu 20 % (65-35%). Pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách žalovaného, ktorý bol vo vzťahu k žalobcom 1/ až 83/ úspešný v celom rozsahu, v tomto smere poukazuje odvolací súd na skutočnosť, že jediným dôvodom zamietnutia ich žaloby je nedostatok, resp. strata, aktívnej legitímácie, ktorou však v čase začatia konania disponovali, pričom k strate ich vecnej legitímácie nedošlo v dôsledku ich správania, avšak iba zmeny hmotnoprávnej úpravy počas konania. Za tohto stavu dospel odvolací súd k záveru, že v uvedenej celkom mimoriadnej situácii, kedy žalobcovia podali proti žalovanému svoju žalobu ako vecne legitimované osoby, avšak výlučne pre zmenu právnej úpravy toto svoje postavenie stratili, a preto mal žalovaný vo vzťahu k nim v spore úspech, je na mieste, vychádzajúc tiež z toho, že v zmysle čl. 2 ods. 1 C.s.p. súd musí aj pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania zohľadniť požiadavku spravodlivosti, aby žalovanému proti žalobcom 1/ až 83/ náhradu trov konania nepriznal, keď uvedené špecifické okolnosti prejednávanej veci zakladajú podľa odvolacieho súdu existenciu dôvodov hodných

osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 C.s.p., ktoré takéto rozhodnutie o trovách konania umožňujú a odôvodňujú. Naviac však odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že žalovaného v tomto spore zastupuje obchodná spoločnosť vykonávajúca advokáciu BUZINGER & PARTNERS s. r. o., v ktorej je sám spoločníkom a konateľom, a preto by aj trovy právneho zastúpenia, ktorých vznik by žalovaný deklaroval, ťažko mohli predstavovať trovy účelne vynaložené na bránenie jeho práv a nič na tom nemení ani skutočnosť, že formálne sú procesné úkony žalovaného podpísané druhou konateľkou O. O. U..

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p./). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p./).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p./). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p./).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p./).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p./).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p./).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p./).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p./). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p./).